

[Udenrigsministeren]

og det er jo netop derfor, vi har fået mulighed for at anvende en national særlovgivning på de områder, hvor vi ellers kunne have været nødt til at anvende vетоretten i henhold til Luxembourgforliget.

Så er jeg også enig i, at netop det forhold, at vi nu på nye store samarbejdsområder får en ændret beslutningsproces, gør det naturligt og nødvendigt meget grundigt at gennemgå de procedurer, der er gældende i det danske markedsudvalg. Jeg vil ikke her gå ind i en detaljeret drøftelse af, hvilke nye procedurer man kan tænke sig. Jeg vil sige, at jeg er helt enig med hr. Niels Helveg Petersen i, at det er formålstjenligt at sikre en fortsat meget central placering for markedsudvalget, og jeg er sikker på, at man under arbejdet i det underudvalg, som markedsudvalget ventes at nedsætte, har mulighed for at se på de rent praktiske muligheder for at få tingene til at fungere, sådan at vi på den ene side tager hensyn til, at vi skal have det parlamentariske grundlag i folketinget i orden for det arbejde, der foregår i EF, og på den anden side tager hensyn til, at vi jo også gerne skal have så smidigt et dansk beslutningssystem, at vi får mulighed for at varetage danske interesser i forhandlingernes forløb i EF. Det er en balancegang, som vi kender fra de sidste 12 års arbejde i markedsudvalget og i EFs ministerråd, og vi har haft held til at finde frem til en arbejdsprocedure, en samarbejdsprocedure, her i folketinget, som har gjort det muligt at varetage disse forskellige hensyn. Jeg er sikker på, at et grundigt arbejde i et underudvalg til markedsudvalget, hvor jeg selvsagt vil give tilsagn om al mulig teknisk bistand, sådan at det vigtige spørgsmål om centraladministrationens medvirken, som hr. Ivar Nørgaard var inde på, også kan blive kulegravet i den forbindelse, nok skal føre til, at vi får en afbalanceret løsning på de spørgsmål, der bliver rejst her.

Så kan man sige, at nu skal vi se at komme videre, og hvad skal vi så gøre dér? Ja, jeg er meget glad for den måde, hr. Niels Helveg Petersen lagde det frem på ved at sige, at nu skal vi jo ikke bare bruge vores kræfter på at undgå ulykker, nu skal vi bruge kræfterne på at komme videre. Det er klart, at vi kunne anlægge en holdning nu, der var defensiv i den forstand, at nu lader vi det være godt med det, der er på bordet, og så overlader vi det til Kommissionen og til de

andre medlemslande at spille ud med konkrete forslag, mens vi bruger vores tid og vores kræfter på at holde øje med, at der ikke sker noget, der generer Danmark, og så bruger vi i øvrigt, hvad vi måtte have af indflydelse, på at hindre, at det sker.

Sådan kunne vi jo godt gøre, men hvis vi er defensive i den forstand, placerer vi jo Danmark i rollen som et land, der føler sig langt forud for de andre medlemslande, og som er mere interesseret i at bevare dette forspring på områder som f.eks. miljø og arbejdsmiljø, end vi er interesserede i at trække andre lande med op på et dansk niveau, som jo til stadighed kan forbedres.

Jeg tror, det vil blive vanskeligt i praksis at forfølge en sådan defensiv linje, og det er under alle omstændigheder noget, der ikke vil bidrage stort til, at Danmark kan sætte sit præg på Europas udvikling. Derfor er jeg meget mere tiltrukket af den offensive linje, som hr. Niels Helveg Petersen også antydede, en offensiv linje, som betyder, at vi nu, de EF-positive partier imellem, finder frem til et samarbejde, som sikrer, at vi kan tage initiativer, at vi kan komme til at præge udviklingen, for rent faktisk kan der vel være grund til at minde om, at Danmark og de ideer, som Danmark står for, vandt en ganske stor sejr under regeringskonferencen. Vi har netop fået drejet EF-samarbejdet i den retning, som Danmark ønsker, og det er det, vi nu kan udnytte, fremfor at falde for fristelsen til at trække os ind i vores egen skal. Ja men lad os da i fællesskab prøve at holde de andre medlemslande fast på de politiske nydannelser, som især afsnittet om arbejdsmiljø, miljøbeskyttelse og forskning og teknologi indebærer; det er noget, vi skal gøre ved at arbejde for stigende kvalitetskrav i Europa, når det gælder arbejdsmiljø, og når det gælder miljøbeskyttelse, og for udbygning af det forskningsmæssige og teknologiske samarbejde. Hvis vi gør det, får vi jo mulighed for at forhindre Kommissionen i på noget tidspunkt at glemme, at det, der førte til et ja ved folkeafstemningen i Danmark, netop var tillid til, at Kommissionen i sine forslag vil leve op til de nye politiske målsætninger og den nye politiske prioritering, som jeg har været inde på her, og skulle Kommissionen falde for fristelsen til at glemme det, må vi da fra dansk side omgående selv tage initiativet. Se, en sådan offensiv,